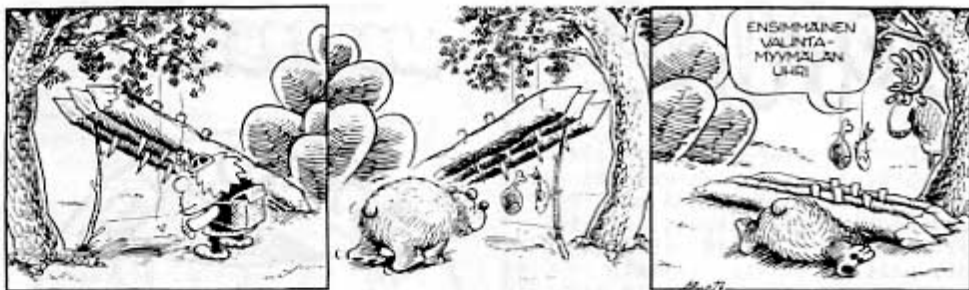

Pekon tarina

Kun vuonna 1970 aloittelin lehti-
piirtäjän uraani, oli sen ajan
suosikkisarjakuvilla tietysti vai-
kutuksensa omiin yritelmiini. Sar-
jakuvatuntemukseni oli lähes yhtä
kapea-alainen kuin tavallisella
lehdenlukijalla. Ensimmäisen sar-
jakuvani, NUHJUN esikuvana voi pi-
tää Schulzin Tenavia. Ilmeisesti
minulla oli jo hiukan hajua under-
ground-sarjakuvista piirtäessäni
KALLE JA VALLUN Nuorison Taideta-
pahtuman sarjakuvakilpailuun. Tuon
aikaan ilmestyivät ensimmäiset
suomenkieliset Asterixit ja Madit.
Molempien innoittavat vaikutuksen-
sa yhdistyivät ASTERINEN-sarjaku-
vassani, joka kertoo Asterixin
henkilöitä ja juonenkäänteistä
parodioiden virsuja ja patalakke-
ja käyttävien muinaissuomalaisen
ruotsinmatkasta viikinkiaikana.

Asterisesta sain kimmokkeen ke-
hitellä itsenäistä suomalaiskansal-
ista sarjakuvaa. Visuaalisina esi-
kuvina olivat lähinnä ehkä Pulteri,
Velho ja Runteli. Piirsin tätä uut-
ta sarjakuvaani päivälehtistriipin
muotoon, koska olin kokenut sen
helpoimmaksi muodoksi sekä tekemi-
sen että lehteen pääsemisen kannal-
ta. Henkilöistä tein mahdollisimman
matalia, jotta mahtuisivat mahdol-
lisimman helposti jonkun lehden
palstoille. Vuonna 1971 Amos
Anderssonilla järjestettyyn Piir-
rettyjen sarjojen näyttelyyn vii-
meistelin ja lähetin joitakin

strippejä tätä uutta sarjakuvaani,
jolle olin antanut nimen PEKKO.

Seuraavaksi lähetin PEKKO-strip-
pejä tulevan Sarjikes kustantajal-
le. Sarjikesen elinajan (1972-74)
Pekko olikin yksi sen vakinaisista
sarjoista esiintyen yhteensä 24 si-
vulla ja yhdessä kansikuvassa.

Kesällä 1974 Hymy-lehti etsies-
sään itselleen jonkinlaista koko
perheen sarjakuvaa kääntyi minun
puoleeni. Pekolla olikin tuuria
päästessään Hymyyn, sillä Sarjikesen
han vei kuolo heti tämän jälkeen.
Tähän mennessä Pekko on seikkaillut
Hymyssä vajaan kuudenkymmenen kuu-
kauden ja sivun verran.

Kaiken kaikkiaan Pekkoa on elin-
vuosiinsa nähden syntynyt siis suhteellisen vähän. Sen takia koko sar-
jakuva ei mielestäni ole liikojaa
muuttunut tai kehittynyt, vaikka
alun mustavalkoiset stripit ovat
muuttuneet sivun mittaisiksi vä-
rillisiksi jaksoiksi. Jälkeenpäin
minun on ollut hiukan vaikea ym-
märtää miksi olen luonut noin
ideoittimaisen näköisiä möhkälei-
tä tämän sarjakuvani henkilöistä.
Syynd ovat olleet aloittelijan
puutteellinen ammattitaito ja kova
halu omaperäisyyteen. Pekko ja
kumppanit ovat nimittäin älyttömän
suurine pääineen ja möykkymäisine
olemuksineen sangen vaikeat piir-
tää, varsinkin vähän erikoisempiin
asentoihin ja perspektiiveihin.

Tyyppejä muinoin kehitellessäni
ajattelin niitten vain seisoskel-
len, korkeintaan käveleskellen
heittelevän huulta, kuten useissa
itseään ja toisiaan toistavissa
nykyaikaisissa päivälehtisarjaku-
vissa tapahtuu. Mutta täytyyhän
Pekon joskus istuakin tai mennä
makuulle tai nostaa kädet päähän
yläpuolelle. Onko noiden järkäle-
päiden kankeudessa sitten jotakin
perisuomalaista karmia? Yrittäkäh-
pä piirtää Pekko halaamaan ja suu-
telemaan vaimoaan.

Viime aikoina olen yrittänyt
hiukan pyöristää kulmia ja tasoit-
taa möykkyjä. Ikäloppu Väiski on
vanhoilla päivillään ruvennut kas-
vamaan ja solakoitumaan ja viikin-
git ovat varmaan harrastaneet body
buildingia ja kallon kutistusta.
Pekko on yhä pieni räjäkkäppänä,
mutta hirviömäinen aialeuka on pyö-
ristynyt. Kesällä 1978 pienensin
huomattavasti originaalipiirroksen
kokoa. Tämä radikaali leik-
kaus onkin helpottanut työtä sel-
västi.

Täytyy tunnustaa, että en ole
aina ollut hirveän innostunut teke-
mään Pekkoa, mutta silloin tällöin
on tullut yllättävää palautetta,
joka on juuri oikealla hetkellä
potkaissut Pekkoa eteenpäin tai-
paleellaan suomalaisessa maise-
massa.

Veli-Pekka Alare